כהן גדול פרק שביעי נזיר נ.

מסורת הש"ס

ועדיין [6]יאמר על אבר ממנו מגלח. וכלבד שיהא עליו בשר כדאמרי ואע"פ שאין עליו כזית בשר על מת טולו לא כ"ש(3): [7]כי אמר ר"מ דעל מת מגלח כי היא דאמר ר' יוחנן לא נזרכה אלא [8]לנפל כו'. ומסיק חולין קאי. וה"נ נפל שלא נתקשרו אבריו ר"מ דמיטמא ואע"פ שאין עליו בשר: ורבא אמר. כי אמר ר"מ ד) ברוב בניינו של מת או ברוב מניינו שאין עליהן כזית בשר ואין בין [9]כולו רובע הקב עצמות דאע"ג דבעלמא לא הוי משיב לענין טומאת אהל אא"כ שיהא בהן רובע עצמות גבי נזיר הוי משוב כמת שלם הואיל דאית ביה רוב בניינו או רוב מניינו שהוא מיטמא עליו ומגלח עליהם: שקרט. שימות ואע"כ קרט: ומוהל שהרתיה. שיצא מבשר המת כמין מיס והרתיה [10]ליקרט ע"י רתיחות שהרתיה. דכל הני נגע כבשר המת דמי ונזיר מגלח עליו: נגע. לשון הפרש כמו ויגע אלהים (בראשית לא): היכי דמי אילימא דלא ידעינן. אי ההיא משקה דקרט הוי מן המת כלומר דידעינן דלאו דלאו ממת הוא: כי קרט אמאי מיטמא. הא ידעי' דלאו ממת הוא: ואי מן המת הוא. בודאי אפילו לא קרט אמאי לא מטמא: א"ר ירמיה בספס. כלומר ספוקי מספקא לן אי דמת הוי אי לא הלכך אי קרט ודאי [11]מגופיה של מת הוא ולא כימו וניעו ואי לא קרט דלמא כימו וניעו הוא דהא ליכא כימו וניעו במת טמא דכל המשקים היולאים ממת טהורין מדן מן הדם: כי גמירי. דנגע מטמא ההוא דאתי מאדם אכל נגע דאתי מבהמה לא מטמא [12]אלא דלמא לא שנא הניחא למאן דאמר דלמא לא ידעי' דלאו ממת הוא: [13]מטומאה חמורה עד לגר וטומאה קלה עד לכלב שפיר אלא למ"ד [14]טומאה חמורה עד לכלב מאי איכא למימר תא שמע [15]המחוהו באור טמא בחמה טהור ואי ס"ד עד לכלב אפי' בחמה נמי אימת ממחי ליה בתר דאסרוה בחמה כיון דאסרה הוה ליה עפר [16]תנן [17]כל הנצוק טהור [18]חוץ מדבש הזיפים והצפיחית

ב"ש

[19]אמר ר' יוסי יאמרו מאיר שכב יהודה כעם יוסי שתק תורה מה תהא עליה א"ר יוסי לא נצרכה אלא למת שאין עליו כזית בשר ועדיין יאמר על אבר ממנו מגלח על כולו לא כל שכן אלא [20]כדאמר רבי יוחנן לא נצרכה אלא [21]לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין הכא נמי בנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין רבא אמר [22]לא נצרכה [23]אלא לרוב בניינו ולרוב מניינו שאין בהן רובע עצמות: על כזית מת ועל כזית נצל: ואיזהו נצל [1]בשר המת שקרש ומוהל שהרתיה היכי דמי אילימא דלא ידעינן דדידיה הוא כי קרש מאי הוי אלא דידעינן דדידיה הוא אף על גב דלא קרש אמר ר' ירמיה [2]בסתם אי קרש מוהל הוא לא קרש דלמא כיחו וניעו הוא [3]בעא מיניה אביי מרבה יש נצל לבהמה או אין נצל לבהמה מי אמרינן (4) גמירי נצל דאתי מאדם אבל דאתי מבהמה לא או דלמא לא שנא הניחא למאן דאמר [5]טומאה חמורה עד לגר וטומאה קלה עד לכלב שפיר אלא למ"ד [6]טומאה חמורה עד לכלב מאי איכא למימר תא שמע [7]המחוהו באור טמא בחמה טהור ואי ס"ד עד לכלב אפי' בחמה נמי אימת ממחי ליה בתר דאסרוה בחמה כיון דאסרה הוה ליה עפר [8]תנן [9]כל הנצוק טהור [10]חוץ מדבש הזיפים והצפיחית

רבא אמר לא נצרכה אלא לרוב בנינו ולרוב מנינו שאין בהם רובע עצמות. והיינו על המת דקתני בתמני' דליכא אבר שלם ולרכותא נקט שאין בהם רובע עצמות דשיעורא דנזיר הוא כחצי אגלא לרכותא[1] דאע"פ שאין בו רובע עצמות הוא מגלח[2] כיון שיש בו רוב הבנין או רוב המנין אבל אם אין בו רוב הבנין או רוב המנין אינו מגלח אע"כ יש בו חצי קב כדתנינן בתמני' דאין מגלח על אהל רובע עצמות ואית ספרים דגרסי לא נזרכה אלא לשדרה וגולגולת שאין בו רובע עצמות והכי נמי בפרקין לקמן (דף נג. וסס) פריך והאמר רבא לא נזרכה אלא לשדרה וגולגולת שאין בו רובע עצמות ולא מצינו שאמר[3] רבא בעלמא אם לא כאן ולכך הגיהו בספרים כן ולא גרסי' ליה דהיכי מצינן למימר דעל המת דתמני' איירי בשדרה וגולגולת והא קתני בתמני' בהדיא ועל השדרה ועל הגולגולת לכך יש לגרוס [אלא] לרוב בנין[4] דלא מציא בתמני' בפירוש ומהאי טעמא נמי נימא דאתי מאי לא מצי רבא אתמני' דאהלות[5] כדמצי הכא על המת דקתני התם לרוב בנינו או לרוב מנינו משום דבתמני' דבאהלות קתני בהדיא על רוב בנין או על רוב מנין דמטמא באהל הלכך ליכא לפרושי התם על המת אלא כר' יוחנן וא"כ לר' יוחנן מנא ושייר בתמני' רוב בנינו ורוב מנינו אי ס"ל דנזיר מגלח עליהם: **ת"ר** איזהו נצל[6] בשר המת שקרש.

כך היא הברייתא בשר המת שקרש שנימות הבשר מתחלה ואח"כ קרש וכן מוהל שהרתיה מוהל היולא מן המת והרתיחו בחור והעלה רתיחות היינו נגל וכזית מטמא באהל: **היכי** דמי אי לא ידע' דדידיה הוא. כלומר שאין אנו יודעים אם המוהל הזה מבשר המת שנימות או מכיחו וניעו שהן טהורים: כי קרש מאי הוי. היכי מגלח על הספק ואי דידעינן דדידיה הוא ואע"ג[7] דלא קרש כיון דידעינן שהוא מבשר המת: **א"ר** ירמיה בסתם. כלומר דידעינן דבא מזה המת אבל לא ידעינן מוהל[8] זה מבשרו או מכיחו קרש ואלו מוהל הוא הבא מבשר המת ואי לא קרש כיחו וניעו הוא וה"ג יש לפרש גבי הרתיה דלא ידעינן וכי הרתיה והעלה רתיחות ואלו מוהל הבא מהמת הוא וחזו נגל לא הרתיה כיחו וניעו הוא: **יש** נצל לבהמה. כזית מן הנבלה שנרקב מאליו וניטמא מי מטמא במגע ובמשא או לאו ולא לענין גילוח לנזיר קבעי: **טומאה** חמורה. היינו טומאת נגיעות לטמא אדם במגע ובמשא: **עד** לגר. עד שתפסל מלאכול לגר כדכתיב (דברים יד) לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה הרלוויה לגר קרויה נבילה לטמא במגע ובמשא והכא כיון שאינה רלוויה לא מטמא וליכא למיבעי מידי אי יש נגל דאפילו אם תימצי לומר דיש נגל לבהמה הכא טהורה כיון דכבר נפסלה מאכילת גר: **וטומאה** קלה. פי' שאר אוכלין[9] שאינן מטמאין אלא כביצה[10] לשאר אוכלין ומשקין ומטמאין[11] טומאת אוכלין עד שיפסלו מאכילת כלב ומהאי קיומא לא נפקא מידי לטוגיא דידן אלא אגב רישא נקטיה: **אלא** למ"ד טומאה חמורה עד לכלב מאי. כלומר לדידיה איכא למיבעי מי הוי א] של בהמה טשיב כבשר נבלה ומטמאה לאדם במגע ובמשא שהרי אכמי ראוי לכלב הוא או לא גמירי נגל בהמה להחשב כבשר ואע"ג דראוי לכלב בעלמא הוי ואינו מטמא: **ת"ש** המחוהו באור טמא. גבי נבלת עוף טהור מיתניא (חולין דף קכ.) המחוהו לשומן של נבלת עוף טהור באור טמא דמשום הכי לא נפסל מלאכול לכלב[12] כדמעיקרא דדרך להמחות שומן באור: **בחמה** טהור. דבשנימות בחמה הוא מסריחא ממוס האמם ואינו ראוי לאכילת אדם ולכך הוא טהור ואי ס"ד יש נגל לבהמה וה"ה לנבלת עוף טהור אפילו בחמה נמי ליטמא דאתמי הוא ראוי לכלב אלא ש"מ דאין נגל ולכך הוא טהור אבל באור מיהא כיון שהמחתה בידים עדיף מנגל[13] דלא הוי אלא כשנרקב ונמחה מעצמו ומשני אימת קא ממחו לבתר[14] דקא מסרח וכתר דאתרא מכח החמה מבאים למאד הי' כעפרא דאף לכלב אינו ראוי ולא דמי לנגל דבהמה שנמחה בלא חמה וראוי אכמי לכלב: **תנן** התם. בפרק [חמישי] דמכשירין כל הנצוק טהור אפילו יקר ועירה משקין טהורים לתון משקין טומאין מלמעלה למטה לא נטמאו הטהורים דנצוק אינו מיבור לא לטומאה ולא לטהרה: **חוץ** מן דבש הזיפים. בפרק בתרא דסוטה (דף מח:) מפרש רבי יוחנן מאי זיפים דבש שמזייפין אותו לפי שהוא עב יותר מדאי ומשיגין בו מים ואינו ניכר רשב"ל אומר אם יש בו מים ואינו ניכר [15]מקומו שנאמר זיף ומלט ובעלות: **וצפיחית**[16]. כמו כלפיחית בדבש שרודה אותו מן הכוורת מעורב עם השעוה ובערוך פירש עיקר שמטוגנת בדבש כאלו נגוע טמא דתמוך שהוא עב [הרבה] משיב אוכל וכאילו העליון והתחתון מעורבין יחד זה בזה ולכך הנצוק הוי מיבור: כיצ

עין משפט נר מצוה

טז א ב ג מיי' פ"ז מהלכות מידות הלי' כ ופ"כ מהלכות טומאת מת הלכה ט [ופ"ג שם הלכה ח]:

טז ד מיי' פ"ב מהלכות טומאת מת הלי' ח:

יז ה מיי' פ"ח מהלכות אבות הטומאה הלכה יג:

יח ו מיי' שם ופ"ג שם הלכה יא ופ"ד הלי' יב [ופ"ב מהלכ' טומאת אוכלין הלכה יח] סמג עשין רמז: יט ז מיי' שם פ"ג הלכה י:

כ ח מיי' פ"ז מהלכות טומאת אוכלין הלי' ח:

כא ט מיי' שם הלכה ד:

נוסחת הריב"ן

ו) יאמרו: כ) אלא כי אמר: ג) לעיל: ד) דלריבה תלמוד ג"ר: ה) טולו: ו) וקרט: ז) הלכך לי קרט ודלמי דמת הוא לי לא קרט ט' וכל המשקים: ח) ולא חזי: ט) הוא: י) כספה שהוא פוסק מתוך שהוא עב נעשה כמוס ועולה לאיתי רשם של מוט זה שנגע במשקים טמאים שנתחתון למעלה ונעשה טולו עמא כי':

הגהות הב"ח

(א) נגע: מי אמרינן כי גמירי: (ב) רש"י ד"ה ועדיין וכו' ולא כל שכן הסר"ל ואח"כ מ"ה אלא בדאר"י כי אמר ר"מ דעל המת: (ג) ד"ה והלפיתים וכו' שמאין עושה טולו טמא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה אלא וכו' לדידיה איכא למיבעי מי הוי נגל וכו' כל"ל ת"מ:

הגהות התוספות

1. ל"ל אלא לרבותא נקטיה. 2. כס"א מגלח עליו. 3. ל"ל אמרם. 4. ל"ל לרוב מנין. 5. ל"ל אתמתיתין דאהלות על המת דקתני התם לרוב בנינו או לרוב מנינו דמטמא הכא. 6. ל"ל אע"ג. 7. ל"ל אי מוהל. 8. ל"ל אוכלין טומאין. 9. ל"ל כבציצה. 10. ל"ל מטמאין. 11. ל"ל לאדם. 12. ל"ל עדיף מנגל דנגל לא הוי כו'. 13. ל"ל ממתו ליה לבתר כו'. 14. ל"ל והלפיתים.

לעזי רש"י

ברישקרי"ש [ברישקי"ש]. חלות-דבש.

מוסף רש"י

אלא לנפל. שהוא קיים ועדיין לא נתקשרו אבריו בגידין, שהרי כל אבריו נוצרים ועדיין אין עליו כזית בשר (חולין דפ:). טומאה חמורה עד לגר. בטומאה חמורה לטמא אדם היא קרייה נבלה כל זמן שראויה לגר, לטמא אדם, אבל מכאן ואילך אין שם נבלה עליה להיות אב הטומאה, אלא אוכלין ומשקין הוא דמטמא (חולין עא.), לא: טומאה חמורה דהייט משא, עד לגר, עד שהיא רלוויה לאכילת גר תושב, אבל אם קרבה ואינה רלוויה לגר מו לא מטמאה כמשא (בכורות כג.). וטומאה קלה עד לכלב. דלא נרעיא ממגע נבלה שהוא ראשון לטומאה ומטמא אוכלין (חולין עא.), לא: טומאה קלה של מגע מטמא עד שתפסל מאכילת כלב (בכורות כג:). המחוהו באור טמא. הרתיכו לעוף טהור באור שקורין פונדר"ש ונמעא, מטמא בגדים אבל אינו מטמא אוכלין (חולין קכ.). כל הנצוק טהור. המערה מכלי טהור לכלי טמא, אין הקילות מגרפן לטהרה מחיצר לטמא את מה שבתוך הכלי שהוא מערה ממנו, חוץ מדבש הזיפים. שהוא עב מאד והרי הוא כמתוכר, שכשהקילות פוסק הוא הולך מלמטה למעלה וכסי אמרינן במדות (נ"ל כמכשירין פ"ה מ"ט) והצפיחית. כרש"ל נגע"ו, שהן עבות ונתמת הצעוה עם הדבש (סוטה מח:).

אמר ר' יוסי יאמרו מאיר שכב יהודה כעם יוסי שתק תורה מה תהא עליה א"ר יוסי לא נצרכה אלא למת שאין עליו כזית בשר ועדיין יאמר על אבר ממנו מגלח על כולו לא כל שכן אלא כדאמר רבי יוחנן לא נצרכה אלא לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין הכא נמי בנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין רבא אמר לא נצרכה אלא לרוב בניינו ולרוב מניינו שאין בהן רובע עצמות: על כזית מת ועל כזית נצל: ואיזהו נצל בשר המת שקרש ומוהל שהרתיה היכי דמי אילימא דלא ידעינן דדידיה הוא כי קרש מאי הוי אלא דידעינן דדידיה הוא אף על גב דלא קרש אמר ר' ירמיה בסתם אי קרש מוהל הוא לא קרש דלמא כיחו וניעו הוא בעא מיניה אביי מרבה יש נצל לבהמה או אין נצל לבהמה מי אמרינן (ו) גמירי נצל דאתי מאדם אבל דאתי מבהמה לא או דלמא לא שנא הניחא למאן דאמר טומאה חמורה עד לגר וטומאה קלה עד לכלב שפיר אלא למ"ד טומאה חמורה עד לכלב מאי איכא למימר תא שמע המחוהו באור טמא בחמה טהור ואי ס"ד עד לכלב אפי' בחמה נמי אימת ממחי ליה בתר דאסרוה בחמה כיון דאסרה הוה ליה עפר תנן כל הנצוק טהור חוץ מדבש הזיפים והצפיחית

ב"ש

רבא אמר לא נצרכה אלא לרוב בנינו ולרוב מנינו שאין בהם רובע עצמות. והיינו על המת דקתני בתמני' דליכא אבר שלם ולרכותא נקט שאין בהם רובע עצמות דשיעורא דנזיר הוא כחצי אגלא לרכותא דאע"פ שאין בו רובע עצמות הוא מגלח כיון שיש בו רוב הבנין או רוב המנין אבל אם אין בו רוב הבנין או רוב המנין אינו מגלח אע"כ יש בו חצי קב כדתנינן בתמני' דאין מגלח על אהל רובע עצמות ואית ספרים דגרסי לא נזרכה אלא לשדרה וגולגולת שאין בו רובע עצמות והכי נמי בפרקין לקמן (דף נג. וסס) פריך והאמר רבא לא נזרכה אלא לשדרה וגולגולת שאין בו רובע עצמות ולא מצינו שאמר רבא בעלמא אם לא כאן ולכך הגיהו בספרים כן ולא גרסי' ליה דהיכי מצינן למימר דעל המת דתמני' איירי בשדרה וגולגולת והא קתני בתמני' בהדיא ועל השדרה ועל הגולגולת לכך יש לגרוס [אלא] לרוב בנין דלא מציא בתמני' בפירוש ומהאי טעמא נמי נימא דאתי מאי לא מצי רבא אתמני' דאהלות דקתני אלו מטמאין באהל המת וכדתי מן המת ואיכא למפרך כדפריך הכא כזית ממנו מטמא באהל כולו לכ"ש וא"א לגרוס כן דהא באהלות קתני בהדיא רובע עצמות מרוב הבנין או מרוב המנין ופ"ג לא נצרכה אלא לשדרה וגולגולת דהא לקמן פריך והא רבא הוא דאמר לא נצרכה אלא לשדרה ולגולגולת שאין בהם רובע עצמות ולא מצינו כשום מקום שאמר רבא אם לא שאמרה בכאן וליתא להך גירסא דהא תנא במתני' שדרה וגולגולת והא דפריך לקמן והא רבא פשיטא ליה דרבא לא מצרף רובע לשדרה וגולגולת כי היכי דלא מצרף לרוב בנינו ולרוב מנינו ולא נהירא לי דאי פריך משום דנראה לו להשוות השדרה וגולגולת לרוב בנינו מאי פריך והאמר רבא אם לא היא באהלות רוב בנינו ורוב מנינו שאין בהם רובע וי"ל דהתם לענין אהל מתניא אבל הכא מייתי ראיה מגלוח נזיר אגילוח נזיר דאע"ג דלרבא נמי מיבעי ליה לשנויי מתני' דאהלות כדתרצה רבי יוחנן מ"מ מסתברא לי דנזיר מגלח על רוב בנין ורוב מנין ולהכי אוקי מתני' דהכא לאיתויי רוב בנין ורוב מנין: בשר המת שהקרש. שנימות הבשר שהקרש. שנימות הבשר תחלה ואח"כ הקרש: ומוהל שהרתיה. מוהל שנמצא אצל המת ואינו יודע אם מבשר המת הוא או כיחו וניעו אם מעלה רתיחות כשמשימין אותו על האור בידוע שהוא מבשר המת: היכי דמי בשר המת אי דלא ידעינן שבא מבשר המת כי קרש מאי הוי דידעינן שבא מבשר המת כי קרש מאי הוי. היאך הנזיר מגלח

פי' הרא"ש

אלא כזית מן המת ונפל שלא נתקשרו אבריו בגידין. דעל אבר ממנו אינו מגלח כיון דאין בו גידין דאמרינן דאינו מטמא באהל עד שיהא בו משהו בשר וגידין ועצמות: לרוב בנינו ורוב מנינו. רוב בנינו מפרש לקמן שני שוקים וירך א' ורוב מנינו היינו קב"ב אברי' אע"פ שאין בהם רובע עצמות אבל אם לא היה רוב הבנין או רוב המנין אינו מגלח עד שיהיה בהם חצי קב: ויש"ג כדאמר רבא לא נצרכה וכו' ור' יוחנן ורבא אמרי למלתייהו אמתני' דאהלות דקתני אלו מטמאין באהל המת וכזית מן המת ואיכא למפרך כדפריך הכא כזית ממנו מטמא באהל כולו לכ"ש וא"א לגרוס כן דהא באהלות קתני בהדיא רובע עצמות מרוב הבנין או מרוב המנין ויש"ג לא נצרכה אלא לשדרה ולגלגולת שאין בהם רובע עצמות ולא מצינו כשום מקום שאמר רבא אם לא שאמרה בכאן וליתא להך גירסא דהא תנא במתני' שדרה וגלגולת והא דפריך לקמן והא רבא פשיטא ליה דרבא לא מצרף רובע לשדרה וגלגולת כי היכי דלא מצרף לרוב בנינו ולרוב מנינו ולא נהירא לי דאי פריך משום דנראה לו להשוות השדרה וגלגולת לרוב בנינו מאי פריך והאמר רבא אם לא היא באהלות רוב בנינו ורוב מנינו שאין בהם רובע וי"ל דהתם לענין אהל מתניא אבל הכא מייתי ראיה מגלוח נזיר אגילוח נזיר דאע"ג דלרבא נמי מיבעי ליה לשנויי מתני' דאהלות כדתרצה רבי יוחנן מ"מ מסתברא לי דנזיר מגלח על רוב בנין ורוב מנין ולהכי אוקי מתני' דהכא לאיתויי רוב בנין ורוב מנין: בשר המת שהקרש. שנימות הבשר תחלה ואח"כ הקרש: ומוהל שהרתיה. מוהל שנמצא אצל המת ואינו יודע אם מבשר המת הוא או כיחו וניעו אם מעלה רתיחות כשמשימין אותו על האור בידוע שהוא מבשר המת: היכי דמי בשר המת אי דלא ידעינן שבא מבשר המת כי קרש מאי הוי. דידעינן שבא מבשר המת אבל אין ידוע אם מבשר המת שנימות או מכיחו וניעו אי קרש ודאי מוהל הוא וכו': יש נצל לבהמה. בשר נבלה שנימות מי מטמא במגע ובמשא או לא: טומאה חמורה טומאת נבלות לטמא אדם וכלים עד לגר עד שתפסל מאכילת הגר שנאמר לגר אשר בשעריך תתננה הראויה לגר קרויה נבלה ושאינה ראויה לגר אינה קרויה נבלה: טומאה קלה כלומר לבטלה מחורת אוכל שאם תגע בשרץ לא תקבל טומאה אחר שנפסל מאכילת הגר עד לכלב כל זמן שראויה לכלב תורת אוכל יש עליה ומקבלת טומאה וכן דין כל אוכל: שפיר. לדידיה ודאי אין עליו מספק שמא מכיחו וניעו הוא ואי דידעינן דדידיה שמבשרו בא אפילו לא קרש נמי א"ר ירמיה בסתם כגון שנמצא אצל המת ודדוע הוא שבא מן המת אבל אין ידוע אם מבשר המת שנימות או מכיחו וניעו אי קרש ודאי מוהל הוא וכו': יש נצל לבהמה. בשר נבלה שנימות מי מטמא במגע ובמשא או לא: טומאה חמורה טומאת נבלות לטמא אדם וכלים עד לגר עד שתפסל מאכילת הגר שנאמר לגר אשר בשעריך תתננה הראויה לגר קרויה נבלה ושאינה ראויה לגר אינה קרויה נבלה: טומאה קלה כלומר לבטלה מחורת אוכל שאם תגע בשרץ לא תקבל טומאה אחר שנפסל מאכילת הגר עד לכלב כל זמן שראויה לכלב תורת אוכל יש עליה ומקבלת טומאה וכן דין כל אוכל: שפיר. לדידיה ודאי אין נצל לבהמה דכבר נפסל מאכילת הגר כשנימות אלא למ"ד טומאה חמורה עד לכלב: המחוהו באור טמא. בחמה טהור דכשנימות בחמה הוא מסריחה מחום החמה ואינו ראוי לאכילת אדם (ואף אם) [ואי ס"ד] יש נצל לבהמה בחמה נמי ליטמי דאכתי ראוי לכלב. דכיון דאסרת מחמת חמה הוי עפרא ואפילו לכלב לא חזי: כל הנצוק טהור. משנה היא פ"ה דמכשירין כל הנצוק טהור אם משקים טהורים לתון משקים טמאים העליונים טהורים ואין הנצוק מחברם חוץ מדבש הזיפים וכמ' בתרא דסוטה מפרש ר' יוחנן מאי זיפים שמזייפין אותו לפי שהוא עב ביותר ומשימים בו מים ואינו ניכר רשב"ל אומר על שם מקומו דכתיב זיף ומלט וכו' וצפחית כמו כצפחיות בדבש ומפ' (במדות) [בערוך] בעיסה שמטוגנת בדבש ומתוך שהוא עב הנצוק

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com